

Knuts Skujenieks

CIEŠĀ JUMĪ

kad cilvēki lasīs šos pinumus rūgtos
šos vārdus nesauktos neizlūgtos
un domās par to kas tādus ir devis
kā tur būs vairāk? manis vai tevis?
kad cilvēki domās par vientuļu garu
kas spēj pat no bezspēka izskaldīt staru
ja sacīs labi vēl pasaule staro
vai viņi zinās kas staru baro?
es pats to nezinu mīļā mana
tu tālā un dobjā kā zvanīšana
es nezinu to bet es tevi jūtu
un atkal rindu uz papīra sūtu
tu drebi kā gaiss no putna vēdām
pār manām cerībām manām bēdām
mēs varam šķirties kā padebeši
bet nevaram atmosties auksti un sveši
priekš citiem aizliegt viens otru varam
bet pašiem sev mums nepaiet garām
mēs varam rūgties ka dzīve vīla
bet mūs tura važās ne tikai mīla
no kopīga krama mums uguns viena
no kopīga dvēseles pavediena
ja nogursi zini ka cilvēki lasīs
un atkal un atkal pēc stara prasīs
un ciešā jumī mēs esam radi
es tevi dziedu tu mani vadi
un katrā burtā ir tava dvaša
un tikai puse no manis paša

VĀRDS IR VĀRDS

es neesmu uzveicams es neesmu iznīdējams visklajākā
laukā nomīdītā pielamātā un piespļautā
neskatieties uz maniem kauliem kas arvien gausāk
staigā zem ādas nu bet ja gribat skatieties varbūt ka tas ir
pamācoši bet klausieties manos vārdos klausieties
ieklausieties noklausieties pārklusieties bet klausieties
jo mani vārdi ir mani darbi un citu darbu man nav
un nebūs
un nav tādas dzīves cīņas kurā es būtu zaudētājos jo
man nav ne durkļa ne kara viltības tikai vārds kuru
es nolieku vidū visklajākajā vietā un tas dod sakni pēc
gada vai divsimt kāds tam svars? vai tūlīt uz vietas vai pēc septiņiem
mēriņiem sviedru kāds tam svars?
mani kauli ir graša vērti jo pie manis ir vārdi un tie nav
ne jāņa ne pētera ne knuta skujeņieka vārdi tie vārdi ir
Cilvēks
ja gribat skatieties balstiet kaulus pie elkoņiem vai aizmetiet kāju
priekšā bet vārds ir vārds un pat aizmirsts viņš atstāj meža atbalsi
ūdens viņošanu un ļaužu nesaderību ar dzīvi un sevi
un pat visrupjākais vārds visrūgtākais vārds ir Cilvēks ne man to zināt
ne jums no kurienes vārdi nāk un kur tie aiziet
un mūsu nezināšana tura mūs dzīvus pat nāvei parādā esamus
tādēļ klausieties līdzklusieties audzējiet savu sakni
un jūs neuzvarēs

JA MĒS

nemeklēsīm pasaules vainu
negaidīsim komētu asiņainu

mums komēta nepalīdzēs
draugiem paliks iet bojā
un ienaidniekiem paliks atriebība
un mēs paliksim vidū
tikai komētas aste izies caur mūsu sirdīm
un mēs paliksim vidū

un pasaule paliks ne laba ne ļauna
ne auksta ne karsta bez goda bez kauna

atstāsim gultā baltos palagus
nerosīsimies uz gaisā paraušanu

komēta atgriezīsies pa savām parabolām
un mēs paliksim vidū
uz tilta
ja nebūsīm sataisījuši savus gaismekļus
savai atnākšanai pa savām parabolām

un pasaule stāvēs bez prāta bez viltā
un mēs paliksim tukši uz tukša tilta
ar komētas asti caur mūsu sirdīm

ja mēs sevi neparausim savā gaisā
ja mēs paši neiziesim caur savām sirdīm
komēta paliks tukša kā avīzes lapa
četrkārt pārplēšama un uzdurama uz nagliņas
draugiem paliks iet bojā
un ienaidniekiem paliks atriebība

negaidīsim

APCERE

septiņi pelēki gadi
sēž manos šauros zaros
ar viņiem es dienā un svētdienā
ar viņiem es novakaros

sēž viņi klusu kā nedzīvi
visi vienādu dziesmu
kas dūmo man krūtīs un smadzenēs
ar mūžīgu zemdegu liesmu

un es sēžu brīžam bez spēka
kā samezglots bībeles vecis
kad lauž manus plecus uz nelaiku
sirms sidraba septiņšvecis

un gandrīz vairs neticēdams
es ieraugos nākamā rītā
tai mierā tai pienā un medū
tai zemē apsolītā

bet ne jau dēļ cerības tuksnesī
un ne jau aiz mistiskām bailēm
es eju

caur septiņreiz septiņiem
ar dziļām un gruzdošām gailēm
tā ir mana zemdegu dzīvība
bez galotnēm un bez smailēm

bet kur viņas elpa pieskārsies
tur septiņi akači atvērsies

un es sēžu brīžam bez spēka
bet tie tikai brīži mirkļi
nāks rokās septiņi gadi
septiņi sidraba irkļi

POGA

Kā ķirsis, kurš galotnē sargā
Pēdējo pārpalikušo ogu, –
Tā es sargāju sadilušajā kreklā
Vienu vienīgu pogu.

Kad vairs nav ne suvenīru, ne cerību
un kad nasta kļūst aplam grūta,
Es azotē paknibinos gar pogu,
Kura ir tevis šūta.

Par spīti gadiem un badiem,
Par spīti sniegiem un miegiem,
Tu mani piediegusi caurumainajai dzīvei
Ar mīlestības un mūžības diegiem.

Nakts dienu pieveikusi. Es raugos
Vienā vienīgā gaišā logā.
Tas nav logs. Mūžs mans uz krūtīm deg
Tevis iešūtā pogā.